

KÉTSÁVOS ÚTON DÖGLÖTT KUTYA

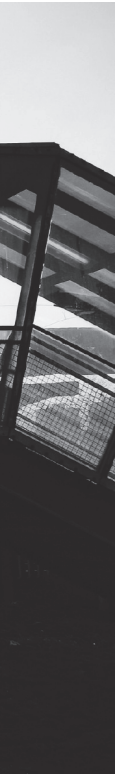
kétsávos úton megcsillan a döglött kutya vére.
meglátod a kutyát megsajnálod,
szüleidre gondolsz, régen látottakra
kik kétsávos úton fekszenek, de csak autóban holtak.

vezeted a jelent, taposod a gázt
vezeted az autót, taposod a jelent,
taposod, hogy meneküljön messzire
kétsávos úton döglött kutya után,
a családi idillt,
de magától menekül holt szülőtől fénylő múltba

kétsávos úton döglött jelen ugat
vonyít, egyre hangosabban, egyre holtabban
elhallgat
vonyít az autó,
vonyít a kutya,
tudja, az elfeledett szülők holtak

elfeledett szülő vörösen fénylő haja a napsütésben,
döglött kutya szőre vörös a halott napsütésben
elfeledett szülő eltűnik a csillogó sötétben
döglött kutya véres szőre fénylik a sötétben

meghalt jelenben szülő leszel
vörös hajad vonyít
erős lámpafényben

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy csésze. Ez a csésze boldogan élte életét, majd egy szép napon egy néni kávént öntött bele, s a kávént benne hagyta fél napig. A kávécsésze természetesen egy papíron volt, a csésze szélén pedig lekúszott egy kis csepp. Nem nagy. Olyan kisebb fajta csepp. Ez a kis csepp úgy gondolta, ha már ott van a papír, meg a köröcske, akkor elmegy kirándulni egyet.

Igen, kedves olvasó, így születnek a kávéfoltok. Csak egy enyhe kíváncsiság kell hozzá, és egy nagyon jól elkapott pillanat. De képzeljük el a helyzetet, azzal a különbséggel, hogy a csésze szélén egy nagy csepp kúszik le. Célokkal halad, sunyi, összehúzott szemekkel a papír felé. Igen. Tönkre akarja tenni.

Szóval a kávé ott volt ártatlanul a csészében, várt. A felsők bizonyítani akarták, ők mennyire menők és kiültek napozni a csésze belső részére. Aztán a néni gondolt egyet, megmelegítette, majd lehúzta.

Nem, nem a vécében. Mi lenne az összefüggés aközött, hogy melegen, vagy hidegen húzza le a vécében? Azért ennyire nem összefüggéstelen.

Ez az idős hölgy, akarom mondani, idős néni, na jó. Maradjunk az öreg néninél, mert az neki a legtesthezálóbb, az olvasóktól meg már úgylis bocsánatot kértem, szóval gondoljunk arra, hogy az öreg nénik sem csinálnak semmit sem ok nélkül. Vagy csinálnak, de akkor viszont elhithetik velünk, hogy amit tesznek, azt márpedig okkal csinálták. De ez az öreg néni azért melegítette meg magának a kávént, hogy aztán megihassa, mert mint mindenki tudja ebben a világban, a kávént nem szabad hidegen inni, mert az nem tesz jót a szervezetnek.

De mivel a kis kávé fél napot várt arra, hogy kihűljön, majd újra megmelegítsék, ezért a csésze szélén pihenő, napozó, fényben fekvő cseppek a gyors tettek miatt nem kapcsoltak időben, és ottmaradtak. Akkor meg már nem gondolták azt, hogy hé haver, nekünk most le kéne folyni, hanem ha olyan jó nekik, még maradni szerettek volna kicsikét.

Így történt az, hogy azok a cseppek megöregedtek. A fiatalokat pedig mindig megisszák az emberek. Szomorú tény, de igaz, hogy kávéból csak az idősek maradhatnak fent az idők végezetéig.

Ők is voltak fiatalok és gondtalanok. Kavarogtak, keveredtek össze- viszsza, csak aztán egy szép napon megunták egymást.

A néni leült a székbe.

Kedveskéim, mondjátok. Nektek miért jó, hogy megpihentetek?

Tudja néni, amikor az emberek úsznak egy nagyon nagy medencében, akkor van, hogy megunják a közepén való kóválygást. És hogyha megunták, hogy csak úgy úszkálnak közepén, vagy csak szimplán elfáradnak, akkor elkezdnek kiúszni a medence szélére. Aztán van olyan is, maikor mindenki megunja ezt az egészet, és túl sokan akarnak kimenni a medence szélére. Én is voltam fiatal, mindenki volt fiatal. Középen a legjobb lenni. Ott a legmélyebb, ott lehet a legszabadabb az ember. Aztán hogyha valaki nem fér el már a kezdetleges szélén, akkor elkezdnek egyre kijjebb ülni a medence szélére, ami nálunk annyit jelent, hogy egyre lejjebb mennek. De nem fáj nekik, ha megisszák őket? Néni, kérem, ne legyen naiv, ez nem így működik. Hogyha valakit megissznak akkor az boldog és nem érez többé. Bezzeg, akik maradnak ott a szélén. Ezért van az is, hogy csak öreg kávécsépek léteznek. Kint maradnak az idők végezetéig. Pedig hogyha az emberek belegendolnának, mi lenne akkor, ha a medence leengedne akkor, amikor már az első ember elkezdni kevésbé jól érezni magát, és nem kellene senkinek sem a szélére tapadnia, akkor lehet hogy a világban nem lennének problémák, meg lehet hogy mi is egy sokkal jobb társadalomban élnénk.

De aranyom, én mit tudok segíteni?

Ne várja meg, hogy kihűljön a kávé. Azzal hogy megmelegíti, nem segít semmit. Attól még pontosan ugyan annyira egészségtelen lesz, mint előtte volt.

Szóval az emberek szeretik, ha szeretik őket. De az emberek szeretnek szeretni valakit?

És vajon egy csepp kávé képes szeretni valakit?

És ha szeret valakit, akkor lehet, hogy az a másik csepp, akit szeret, azt mondja, hogy hékás, ne bánts az a füzetet, akkor a másik csepp nem fogja bántani azt a füzetet?

Lehet.

De gondoljunk bele, egy ember mit csinál, ha megkéri az illető, akit szeret, arra, hogy ne bántson egy másik egyedet. Aki a szerelmével ellentétes nemű. Aki ideges típus, az bizony csak azért is tönkre fogja tenni azt a lapot, csak azért, hogy a párja már ne lehessen boldog vele.

De vajon az emberek olyanok, mint a csésze oldalán lefele folyó cseppek? És ha nem, akkor miért igen?

Vagy ez is egy olyan dolog, amit senki sem tud semmivel sem megmagyarázni, csak legyintenek rá, mosolyognak egyet és azt mondják neked ezzel kapcsolatosan, hogy ugyan, aranyom, majd ha felnősz megérted?

Sajnálom a csészéket és sajnálom azokat az embereket, aki a csésze oldalára kényszerülnek.

Belül vagy kívül?
Mindkét helyzetben.

Csak azt még nem döntöttem el, melyik a legrosszabb.

82 Hogyha valakit szeretünk, és mégis rosszat teszünk neki, vagy
ha szeretünk valamit, megunjuk, és megoldjuk.

 Mert van, hogy a hiány kevésbé fáj, mint az, hogy megbántunk
valakit.

Az élet öniróniája.

